

БРАТЯ ГРИМ
АНДРЕАС ОТ ЗАНГЕРВИЦ,
КОМЕНДАНТЪТ НА
КРИСТЪБУРГ

Превод от немски: Цочо Бояджиев, 2009

chitanka.info

На 15 юли 1410 година при Таненберг имало голямо сражение между кръстоносците и полския крал Владислав. То завършило с поражение за войската на ордена; в нея паднал самият върховен магистър Улрих от Юнгинген. Кралят предоставил трупа му на братята в Остероде и те го погребали в Мариенбург; отсечената му челюст обаче заедно с брадата била отнесена в Краков, където я показват и до днес (до времето на Каспар Шютцен).

Когато великият магистър се съветвал с местните първенци относно тази война, комендантът на Кристбург Андреас Зангервиц, благородник от Германия, настоявал за мир, независимо че почти всички останали се обявили за война и че врагът вече бил в страната; с което разгневил великия магистър, който отдавал поведението му на страх и нерешителност. Той обаче, който бил не по-малко сърцат, отколкото съобразителен и разумен, се обърнал към него: „Посъветвах Ваша милост да спазва мира, защото така смятам и го разбирам, а и защото ми се струва, че сегашното време ни дава най-добрата възможност за мир. Но тъй като Бог е решил друго, пък и на Ваша милост се нрави другото, дължен съм да Ви последвам и ще Ви подкрепям мъжествено в предстоящата битка, каквото и да се случи, като отдам живота си за Вас със същата вярност, с която сега Ви препоръчвам мира.“ Коего изпълнил като почтен мъж и след като се сражавал храбро срещу врага, паднал на бойното поле заедно с великия магистър.

Когато споменатият комендант тръгнал за битката и излязъл въоръжен от замъка си, срещнал го един каноник, който му се надсмял и подигравателно го попитал кому ще предостави замъка, докато отсъства. Тогава онзи изрекъл в силния си гняв: „На тебе и на всички дяволи, които съветваха да се води тази война!“ По-късно, когато сражението отминало и комендантът загинал, в замъка започнали да се случват такива дяволски и призрачни неща, че никой човек не можел да стои или живее в него. Защото докато братята от ордена се хранели в замъка, съдовете и чашите се пълнели с кръв; а когато го правели извън замъка, нищо подобно не се случвало. Когато слугите тръгвали за конюшната, озовавали се в избата и пиели толкова много, че не знаели какво вършат. Когато готвачът и кухненската прислуга влизали в кухнята, намирали вътре коне и тя самата се превръщала в конюшня. Когато виночерпецът понечвал да свърши работата си в избата, на

мястото на бъчвите с вино и бира откривал само тенджери, гърнета, мехове и корита; и подобни безумни неща се случвали с всичко и навсякъде. Новият управител, който дошъл от Фрауенберг, бил спохождан от още по-странни и лоши неща: веднъж бил овесен за брадата си в дворцовия кладенец; друг път се озовал на най-високия покрив на замъка, та едва го свалили оттам, рискувайки живота му. Друг път пък брадата му пламнала от само себе си, така че лицето му било обгорено; а и пламъкът не можел да бъде изгасен с вода, ами огънят угаснал едва когато той изтичал извън омагьосания замък. И тъй като никой комендант не желал да остане в замъка, всички го напуснали и той се превърнал, точно както предрекъл мъртвият комендант, в обиталище на дявола.

Две години след битката един гражданин от Кристбург се завърнал у дома си, след като по това време бил на поклонническо пътуване в Рим. Като чул за призрака в замъка, един ден по пладне се изкачил там: било защото искал сам да се увери в истината, било пък защото притежавал някаква светиня, която щяла да му послужи против призраците. На масата видял да стои братът на коменданта, който също бил паднал в онази битка; познал го веднага, тъй като онзи бил кръстник на едно от децата му и се казвал Ото от Зангевиц; и понеже го смятал за жив човек, приближил се и рекъл: „О, кръстнико, колко се радвам да Ви видя така свеж и здрав; опитвах се да ме убедят, че сте убит; радвам се, че нещата стоят по-добре, отколкото смятах. И какво става в този замък, та говорят такива чудни неща за него?“ Дяволският призрак отвърнал: „Ела с мен и ще видиш, как се стопанисва всичко тук.“ Ковачът го последвал нагоре по извитата стълба; когато влезли в първата зала, видели тълпа люде, които не правели друго, ами играели на зарове и карти; едни се смеели, други проклинали всичко наоколо. В другата зала седели на масата и там се ядяло и пиело на корем; след което преминали в голямата зала, пълна с мъже, жени, девойки и младежи; там звучала музика, песни и танци, и се вършели всякакви нечестиви и срамни неща. След което преминали в църквата; там пред олтара стоял свещеник, който сякаш отслужвал меса; само дето канониците седели наоколо в троновите си и дремели. След което отново се отправили към замъка, откъдето този път се носел жалостив вой, плач и силни викове, така че ковачът се ужасил и си помислил, че дори в преизподнята едва ли има такава мъка. Тогава кръстникът му

рекъл: „Върви и кажи на новия велик магистър какво си видял и чул! Защото ние живяхме така, както видя вътре; а това, което дочу от вън, е последвалото страдание.“ Като изрекъл това, той изчезнал, а ковачът така се уплашил, че целият се сковал от ужас; въпреки това решил да изпълни заповедта, отишъл при новия велик магистър и му разказал всичко, както било. Великият магистър се разгневил, казал, че всичко това е измислено, за да бъде охулен и посрамен неговият толкова достоен орден, и накарал да хвърлят ковача във водата и да го удавят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.